Καθημερινά και αφανέρωτα

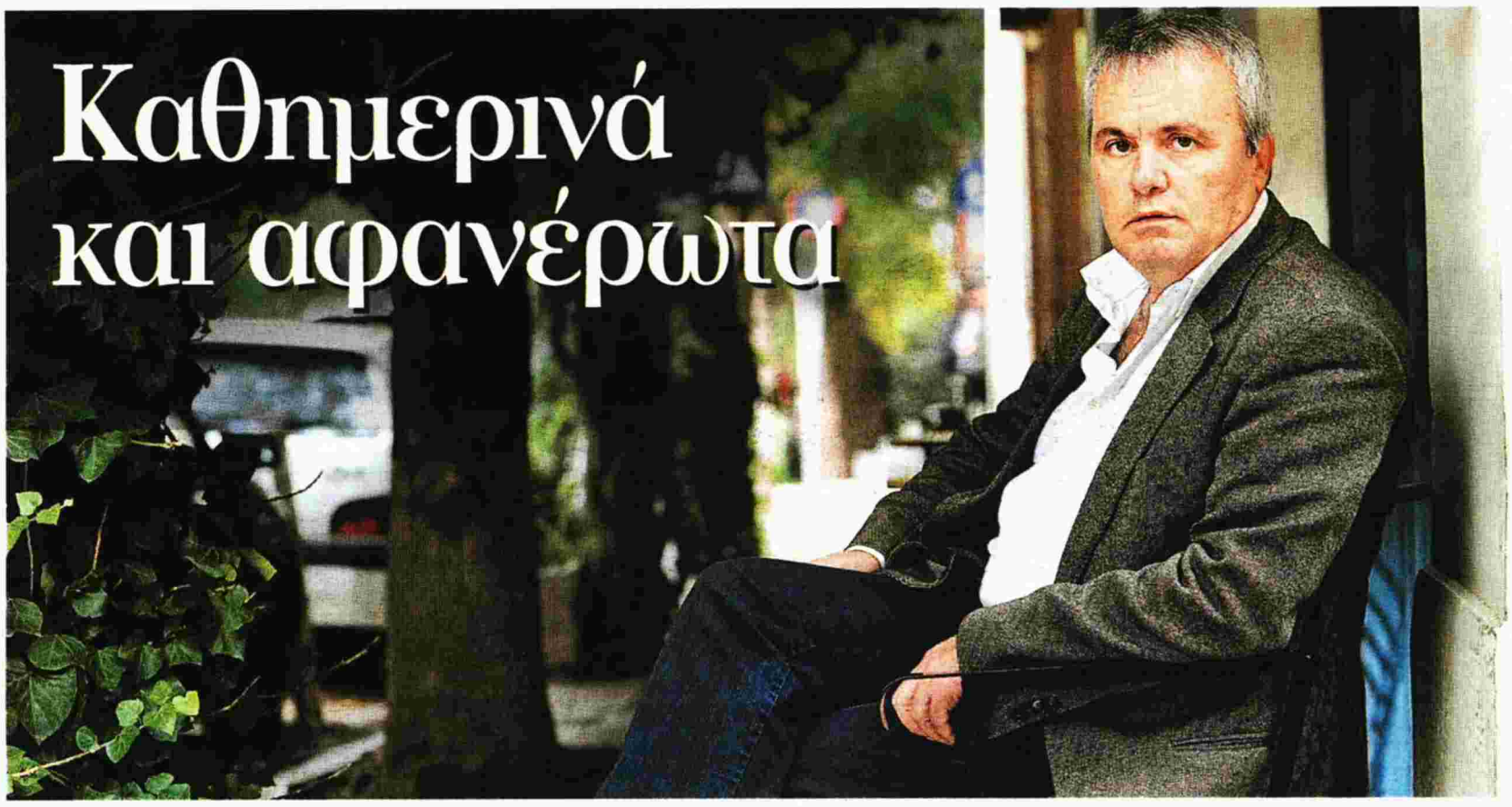

Σωτήρης Δημητρίου
ΤΑ ΟΝΕΙΡΑ ΜΟΥ ΔΕΛΟΥΝ
Εκδ. Πατάκη, 2015, σελ. 120
Τιμή: 9,90 ευρώ

ΤΑ ΝΕΑ / PRISMA / ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΑΛΛΙΟΛΙΟΥΣ ΣΗΦΟΛΟΥΛΗΣ

Νέα συλλογή διηγημάτων του Σωτήρη Δημητρίου που περιγράφει, ανάμεσα στα αυτονόητα και τα τετριμμένα αλλά και στα ανομολόγητα, τη μάχη του ανθρώπου με τα βαθύτερα ένστικτα και τις ρίζες του

ΓΡΑΦΕΙ Ο **ΜΑΝΩΛΗΣ ΠΙΜΠΛΗΣ**

Λεπτομέρειες της καθημερινότητας που αποφεύγουμε να διυλίσουμε ως αυτονόητες και αποκλίνων ερωτισμός. Αυτοί θα μπορούσε να ειπωθεί ότι είναι οι δύο βασικοί άξονες της νέας συλλογής διηγημάτων του Σωτήρη Δημητρίου, που πρόκειται να κυκλοφορήσει εντός της επόμενης εβδομάδας. Πώς μπορεί να επιδράσει καταλυτικά μια τυχαία αφήγηση στη ζωή ενός ακροατή της, γιατί όταν καθόμαστε κάπου που δεν πατάμε τα πόδια κάτω έχουμε την τάση να τα τραμπαλίζουμε,

Οι δύο άξονες της συλλογής αναφέρονται σε ψυχισμούς που κουβαλάνε μέσα τους τον προνεωτερικό άνθρωπο

πώς μας ελκύουν άνθρωποι επικίνδυνοι, ο ενθουσιασμός μιας κουφής γηραιάς κυρίας που βάζει ακουστικά και ακούει, η φαντασίωση ενός υπαλλήλου στο πρωτόκολλο μιας δημόσιας υπηρεσίας ότι είχε γίνει κάποιος άλλος και είχε κάνει υπερήφανο τον πατέρα του, η δύσκολη σχέση ενός μοναχικού άνδρα με έναν κεραμιδόγατο, ο εκνευρισμός επιβάτη στο λεωφορείο του ΚΤΕΛ από τη διπλανή που μιλάει διαρκώς στο τηλέφωνο, η κόρη που «έτυχε», ανάμεσα στις τρεις αδελφές, να γηροκομήσει τη μαμά με την άνοια, μια γυναίκα που (προ)έβλεπε στα όνειρά της τους θανάτους συγγενών και γνωστών, κορίτσια που βοηθούν μεγάλες αλαφροΐσκιωτες γυναίκες που πέφτουν πάνω τους στον δρόμο (αντίθετα με τα αγόρια που σπάνια παίρνουν υπό την προστασία τους στον δρόμο κάποιον φευγάτο ηλικιωμένο άντρα), ένας εργένης στο χωριό και τα κουτσομπολιά των χωριανών εις βάρος του, αλλά και κάμποση σεξουαλική δραστηριότητα, κυρίως αιμομικτική, ανομολόγητη και κάποτε βάναυση.

Αυτά είναι κάποια από τα θέματα των είκοσι νέων διηγημάτων που είναι ίδιας περίπου έκτασης (τρεις - τέσσερις σελίδες το καθένα) και που συγκροτούν συλλογή με τίτλο «Τα όνειρα μού δέλουν». Πρόκειται για συνήθειες της καθημερινής ζωής, πράγματα που μας ενοχλούν και δίνουμε ή όχι σημασία ανάλογα με τη διάθεσή μας, αλλά και για αφανέρωτα μυστικά του ανθρώπου, για ερωτικές φαντασιώσεις και πράξεις κοινωνικά καταδικαστέες, που οδηγούνται όμως από τα πιο σκοτεινά ένστικτα.

Οι δύο άξονες της συλλογής δεν είναι άσχετοι μεταξύ τους, καθώς αναφέρονται εξίσου στον εσωτερικό ψυχισμό ανθρώπων που, είτε είναι της πόλης είτε του χωριού, κουβαλάνε μέσα τους τον προνεωτερικό άνθρωπο, τη ζωή του χωριού με άλλους κώδικες και αξίες που αρνούνται πεισματικά να πεθάνουν, παρά τους δορυφόρους, τους υπολογιστές και τα κινητά τηλέφωνα. Είναι ακριβώς ο κόσμος του Σωτήρη Δημητρίου, είτε φοράει την προβιά ενός βουνίσιου λόγου τον οποίο διασώζει λίγο πριν από την εξαφάνισή του (όπως στο «Ν' ακούω καλά τ' όνομά σου») είτε φορά το κοστούμι της σύγχρονης γλώσσας (είναι η περίπτωση αυτής της συλλογής).

Το «Βιβλιοδρόμιο» προδημοσιεύει ένα διήγημα της συλλογής με τίτλο «Μισοφωνία»

Διήγημα

Μισοφωνία

Είχε εντοπίσει τους φίλους και τους συγγενείς που το μάσημά τους τον ενοχλούσε. Φρόντιζε στα γεύματα να κάθεται τελευταίος για να είναι μακριά τους. Εν τούτοις ο ήχος έφτανε σαν να δημιουργούσε κανάλι προς τ' αυτιά του. Κάποιου μάλιστα το μαχαίρι στρίγγιζε στο πιάτο κατά σύστημα.

«Θα είναι και ο τάδε;» ρωτούσε.

Αυτή η αποστροφή άρχισε απ' τις πρώτες τάξεις του δημοτικού. Οταν η κιμωλία έκανε εκείνον τον παροξύ ήχο ανατρίχιαζε ολόκληρος.

Μεγάλος πια η συνήθης κίνησή του ήταν να ταλαντώνει καθέτως την παλάμη συνιστώντας στον συνομιλητή του μικρότερη ένταση.

Προσφάτως ταξίδεψε με λεωφορείο. Τις θέσεις πλάι στο κάθισμά του κατέλαβαν δυο μεσήλικες γυναίκες. Που αμέσως αλληλογνωρίστηκαν και έπιασαν ανεξάντλητο κουβεντολόι.

Ιδίως η μία είχε εκφορά που κάπως ανάδινε γλυκερότητα σαν μισοσαπισμένο ροδάκινο. Ενώ δε ήταν φοβερά ταχυλόγος όλες οι λέξεις της έφταναν στ' αυτιά του πεντακάθαρες καμπανίτσες.

«Ασφαλώς» έλεγε συνεχώς με αυταρέσκεια πλατάγιζε τη γλώσσα της. Κόντευε να μισήσει αυτήν την ωραία λέξη.

Εστρεψε μια-δυο φορές το κεφάλι του με μια μόλις αισθητή αποδοκιμασία αλλά δεν κατάλαβαν τίποτα. Φαντάστηκε τον εαυτό του να πηγαίνει πίσω της και να της κλείνει στόμα και μύτη με άφατη χαρά μέχρι να πάθει ασφυξία. Ετσι θα σταματούσε και η άλλη γιατί δεν θα είχε πια συνομιλήτρια.

Ενα πιο πρόσφατο περιστατικό η μνήμη του το καταχώνιασε. Σχεδόν το έθαψε, σαν να μην συνέβη. Είχε πάει σινεμά. Η ταινία απαιτούσε κάποια εγρήγορση, κάποια προσοχή. Ενοχλήθηκε που οι λίγοι θεατές ήταν όλοι σε παρέες. Περίμενε ανήσυχος να μπει και κάποιος μοναχικός, να μην είναι δακτυλοδεικτούμενος. Αντί αυτού κάθισε σχεδόν πλάι του δυο θέσεις παραπέρα ένα ζευγάρι. Είχαν από μια σακκούλα ποπ κορν γίγας. Ετρωγαν πολύ αργά. Ακουγε το χρατς χρατς της σακούλας και κατόπι το χρατς χρατς των δοντιών. Σαν να μασούσαν ψιλή άμμο.

Θα προλάβουν άραγε να τα φάνε πριν αρχίσει η ταινία; Μπα, αμφίβολο.

Αρχισε η ταινία, βουβάθηκαν τα τελευταία στόματα και ξαφνικά άκουσε το χρατς χρατς. Ενιωσε μια μικρή ταχυπαλμία. Θα το ξανακάνουν; Ναι, μετά από λίγο πάλι. Αποσυντονίστηκε τελείως. Οχι μόνο δεν άκουγε τον ήχο της οθόνης αλλά και οι εικόνες τού φαίνονταν ένα μπερδεμένο, συγχυσμένο πράγμα. Ακατανόητες φιγούρες που ανοιγόκλειναν το στόμα.

Οπλίστηκε μ' όλο του το θάρρος και έγειρε διακριτικότατα.

«Παρακαλώ μπορείτε να φάτε τα ποπ κορν στο διάλειμμα; Δεν μπορώ να συγκεντρωθώ».

Δεν του μίλησαν αλλά είδε ότι το κορίτσι έβαλε τη σακκούλα στην τσάντα της. Ο άντρας συνέχισε να τρώει.

«Κύριε, σας παρακαλώ».

Τότε άκουσε την απαίσια φωνή του.

«Να πας να καθίσεις αλλού ρε». Και χαμηλότερα, «γαμημένε». Αμέσως η κοπέλα κάτι ψιθύρισε στον φίλο της.

Ολο του το σώμα έγινε μια πάσχουσα καρδιά που σφυροκοπούσε ταχύτατα. Χτύπαγαν οι αγκώνες, τ' αυτιά του, η μύτη του. Εν τέλει σηκώθηκε και μετακινήθηκε δυο-τρεις θέσεις μπροστά, λοξά. Δεν μπορούσε όμως να ησυχάσει. Ο άντρας είχε πάψει να τρώει, αλλά κάπου κάπου πίεζε αργά τη σακκούλα.

Κριιιιιιιιτς, κριιιιιιιιτς.

Σαν να ήταν άλλος σηκώθηκε, πήγε με ταξί σπίτι του, πήρε ένα μαχαίρι που είχε για οικεία άμυνα – το τρόχιζε ταχτικά με σμυριδόχαρτο – και γύρισε στον σινεμά. Ολα αυτά σαν να 'γιναν σε μια στιγμή. Οι ήχοι της πόλης τού έρχονταν υπόκωφοι, τα φώτα θαμπά.

Ασκεφτος περίμενε στην γωνία το πέρας της ταινίας. Το ζευγάρι βγήκε και χώθηκε σε κάτι στενά που είχε παρκάρει το αυτοκίνητο ο άντρας. Τους ακολούθησε. Χύθηκε πίσω του και τον μαχαίρωσε πολλές φορές στη μισητή πλάτη. Το παν ήταν να αιφνιδιαστεί το κορίτσι, να αντιληφθεί όσο το δυνατόν λιγότερο τον τρόμο της. Πραγματικά ενώ απομακρυνόταν τρέχοντας, άκουσε επ' ελάχιστον την σαστισμένη κραυγή της.

Διήγημα από τη συλλογή «Τα όνειρα μού δέλουν»

ΤΑ ΝΕΑ ΣΑΒΒΑΤΟΚΥΡΙΑΚΟ, Διεύθυνση: Μιχαλακοπούλου 80

τηλ: 2103657000, email: info@tanea.gr, σελ: 51, επιφάνεια: 90935